

Marcu Pustnicul (sec. al V-lea), „pomenirea lui Dumnezeu este durerea inimii, răbdată pentru bună-cinstire. Iar tot cel ce uită pe Dumnezeu caută plăcerea și nesimțitor se face”. Iar după cuvintele Sfântului Varsanufie cel Mare din Egipt, ale cărui sfaturi au fost traduse în engleză de Părintele Serafim, „orice dar se primește prin durerea inimii”.

„Învățătura patristică despre durerea inimii”, scria Părintele Serafim, „este una dintre cele mai importante învățături pentru zilele noastre, când se pune accent în mod excesiv pe cunoașterea mentală, în detrimentul unei dezvoltări corecte a vieții emoționale și duhovnicești. Lipsa acestor experiențe esențiale este răspunzătoare în primul rând pentru diletantismul, trivialitatea și lipsa de seriozitate în studierea

curentă a Sfinților Părinți în ziua de azi; fără ea, nu poți aplica învățăturile Sfinților Părinți la propria viață. Poți ajunge la cel mai înalt nivel de înțelegere mentală a învățaturii Sfinților Părinți, poți avea la degetul mic citate din Sfinții Părinți despre orice subiect cu putință, poți avea « experiențe spirituale » ce par a fi chiar cele descrise în cărțile patristice, poți chiar să cunoști perfect toate capcanele în care se poate cădea în viața duhovnicească, și totuși, fără durerea inimii, nu poți fi decât un smochin neroditor, un plictisitor « știe-tot » care este totdeauna « corect », sau un adept al tuturor experiențelor « harismatice » din ziua de azi care nu cunoaște și nu poate transmite adevăratul duh al Sfinților Părinți”.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 2 iulie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 6 iulie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 7 iulie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 2, 10-16; II Corinteni 5, 17, 20; 6,1, 3-7, 10; 13, 11; Ev. Matei 4, 18-23; 5,14-16; 10, 32-33, 17-18,22; glas 1, voscr. 2 → Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților români)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

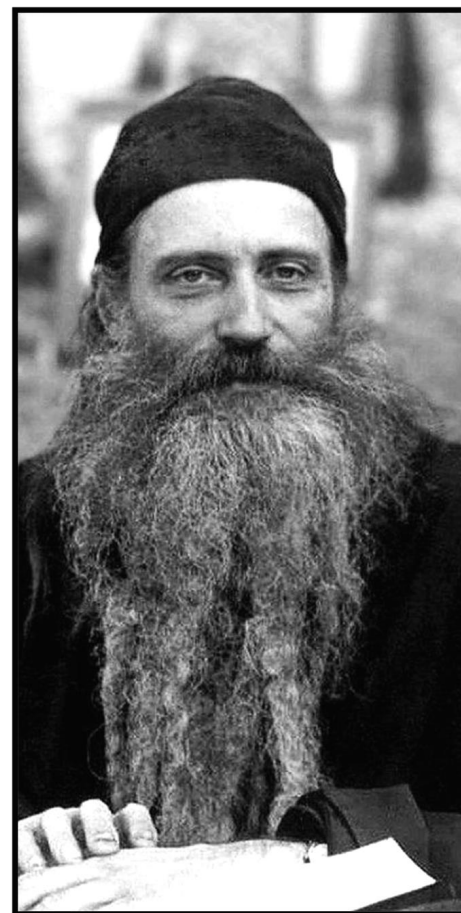

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Veșnicia este originea și scopul timpului. Aceasta este marea mângâiere pe care creștinismul o dă umanității! – Părintele Dumitru Stăniloae

Nr. 546 / 30 iunie 2024

PĂRINTELE
SERAFIM ROSE

1934 - 1982

CUGETUL SFINȚILOR PĂRINȚI ȘI MÂNTUIREA NOASTRĂ

Fiind un fiu devotat al Părinților din vremurile mai recente (Ignatie Briancianinov, Teofan Zăvorâtul, Paisie Velickovski etc.) și din vremea sa (începând cu Arhiepiscopul Ioan), Părintele Serafim a devenit un adevărat fiu al celor din vechime. Fiind o verigă a predaniei, s-a făcut el însuși un transmitător al vechii înțelepciuni patristice în zilele noastre. Și, iarăși, nu fiindcă știa ce a spus cutare sau cutare Sfânt Părinte despre una sau alta, ci fiindcă s-a făcut cu adevărat de un cuget și un suflet cu ei.

Din cele arătate până acum, putem înțelege câteva dintre calitățile care l-au făcut să reușească acolo unde alții nu au putut:

1. Moartea față de lume

Acest element, legat de noblete și suferință, s-a dezvoltat la Părintele Serafim din adolescență până la viața

din pustie, când a început să trăiască cu adevărat precum Sfinții Părinți. În anii de dinaintea convertirii simțise cât de goală este această lume și știa că toate sunt deșertăciune (Ecclesiastul 1, 2). De aceea nu s-a îngrijit să țină pasul cu modele intelectuale ca să fie auzit și respectat de către lume. Când dădea peste o învățătură patristică ce era în mod clar în răspăr cu spiritul vremii, cu predilecțiile, filozofiile sau modelele teoretice ale științei contemporane, nu se temea să o înfățișeze în toată puritatea ei. Străduindu-se să facă învățătura accesibilă oamenilor din zilele sale, nu încerca totuși niciodată să o dilueze, să o atenueze sau s-o prezinte într-un mod vag, spre a o face pe gustul oamenilor. El scria că trebuie să trăim după aceea învățătură „chiar dacă știm că făcând astfel vom pierde bunăvoința lumii acesteia și vom fi excluși din ea”.

2. Discernerea vremurilor

Părintele Serafim a pătruns filozofia nihilistă a acestor vremuri, i-a înțeles rădăcina și esența. Știa că toți sunt afectați de ea, inclusiv el însuși, și numai astfel a reușit să o depășească. Alți purtători de cuvânt ai ortodoxiei au rămas victimele acestei subtile condiționări mentale a modernității, tocmai fiindcă nu au reușit să o recunoască în ei înșiși.

3. Smerenia

„Trebuie să mergem către Sfinții Părinți”, scria Părintele Serafim, „ca să ne facem ucenicii lor, ca să primim

învățătura acestei vieți, mântuirea sufletului... Vom afla adevărata călăuzire de la Părinți învățând smerenia și neîncrederea în deșarta și lumeasca noastră înțelepciune, pe care am supt-o o dată cu aerul acestor vremuri cumplite, și încrezându-ne în cei ce au plăcut lui Dumnezeu și nu lumii. Vom afla în ei adevărați părinți, atât de trebuincioși în zilele noastre când dragostea multora s-a răcit (Matei 24, 12) – părinți al căror singur țel este acela de a ne duce pe noi, copiii lor, la Dumnezeu și la Împărăția Sa cea cerească, unde ne vom preumbla și vom sta de vorbă pururea cu acești îngerești, întru negrăită bucurie”.

4. Dragostea

Un fiu iubitor și devotat nu va avea niciodată atitudinea unuia care „știe mai bine” decât cei ce l-au născut. După cum și-a dat seama Părintele Serafim, această atitudine de „a ști mai bine” este principala piatră de poticnire ce îi împiedică pe oameni să pătrundă cu totul în duhul Părinților, în duhul Ortodoxiei. Este o capcană creată de cugetul raționalist apusean care trebuie să calculeze cât este de credibil un lucru înainte de a-l putea accepta. Respingând acest demers intelectual rece, Părintele Serafim a căutat să creadă în ortodoxia Părinților asemeni unui copil, cu nevinovăție și sinceritate. Avea o evlavie de copil, pe care și-a dobândit-o cu dinadinsul, fiindcă voia ceva autentic. Știa că simplitatea inimii este starea firească a creștinilor, a celor mai profunzi și

iscușiți Sfinți Părinți. Cu timpul a ajuns să-și dea seama că singura nădejde pentru creștinii ortodocși de azi (și mai ales a convertirilor) era aceea de a-și dărui inima, de a veni la credință cu o astfel de dragoste încât să nu respingă ceva din Ortodoxie numai fiindcă mintea – plină de prejudecățile modernității – nu poate să accepte imediat.

„Poate exista un întreg domeniu care să ne stârnească confuzie la Sfinții Părinți”, spunea el, „de aceea, trebuie să-i abordăm nu cu obișnuita minte raționalistă, ci să încercăm să ne ridicăm mintea la un nivel mai înalt; iar calea către aceasta este prin înmuierea inimii, făcând-o mai flexibilă”.

5. Realismul

Părintele Serafim a înțeles foarte bine nevoia unei aplicări corecte a scrierilor Sfinților Părinți la condițiile de viață ale fiecăruia. Într-o serie de articole despre felul cum trebuie și cum nu trebuie citiți Părinții el vorbea despre învățații raționaliști și convertirii fără experiență care „nu se folosesc duhovnicește de Părinți, ci doar își sporesc mândria de « a ști mai bine » despre ei decât oricine altcineva sau, și mai rău, încep să urmeze povețele duhovnicești din scrierile lor fără o suficientă pregătire și fără o îndrumare duhovnicească”.

Folosindu-se de o mulțime de citate patristice, Părintele Serafim explică cât de ușor pot cădea oamenii în înșelare, socotindu-se

vrednici de descoperiri, vedenii și așa mai departe.

„Trebuie să mergem către Sfinții Părinți”, scria el, „cu smerită intenție de a începe viața duhovnicească cu cel dintâi pas și nici măcar să nu visăm a atinge acele înalte stări duhovnicești aflate cu totul mai presus de noi... Trebuie să ținem minte că scopul citirii Sfinților Părinți nu este acela de a ne da vreo « desfătare duhovnicească » sau de a ne întări în propria dreptate, cunoaștere superioară sau « contemplativă », ci doar de a ne ajuta pe calea lucrării virtuții... Va trebui să ajungem la această lectură în mod practic, ca să ne folosim cât mai mult de ea”.

6. Durerea inimii

În aceasta se află ultima și cea mai însemnată cheie cu care Părintele Serafim a intrat în cugetul Părinților. În scrierile patristice, „durerea inimii” se referă, în general, la o elementară suferință lăuntrică, la purtarea unei cruci lăuntrice pe calea urmării lui Iisus Hristos, ca și la duhul zdrobit cu străpungere de inimă.

„Suferința”, afirma Părintele Serafim, „este realitatea condiției umane și începutul adevăratei vieți duhovnicești”. „Abordarea corectă”, scria Părintele Serafim, „se află în inima care încearcă să se smerească pe sine, și care pur și simplu știe că suferă și că există un adevăr mai înalt ce poate nu doar să ajute această suferință, ci o poate trece și într-o dimensiune cu totul diferită”. După